

[P. D. Jensen.]

paa, hvem der har Fejlen, men det er ikke Nyderne alene, Administrationen maa tage sin Part af Skylden.

Saa kommer ogsaa dertil, at efterhaanden som Tiden er gaaet, er det blevet klart, at de Kommuner, der som Følge af Igangsættelse af Arbejde eller ved at administrere Loven om ikke strengt, saa dog kritisk fik forholdsvis smaa Forsorgsudgifter, fik en saa meget større Nytaarsregning fra Socialministeriet til den fælleskommunale Refusionsordning. Jeg har mere end een Gang hørt Udtalelser fra Kommunalnænder, der gik ud paa, at man lige saa godt kunde bruge Pengene hjemme i Kommunen som betale dem gennem Refusionsordningen, især til de store Kommuner. Jeg vil saa langt fra forsvare disse Udtalelser, men de er forstaaelige. En almindelig Landkommune, der søger at holde Arbejdsløsheden nede og dermed ogsaa holde igen paa Udgifterne til offentlig Hjælp, kan nu meget vel komme ud for at faa en Nytaarsregning paa tilnærmelsesvis det samme Beløb, som den samme Kommunes Skatteudskrivning udgjorde for ca. 25 Aar siden. Derfor kan den nuværende Refusionsordning heller ikke opretholdes, og jeg beklager derfor, at den Side af Socialloven stadig ikke bliver løst. Jeg har den Opfattelse, at en Nyordning af dette Forhold, hvorefter Kommunernes økonomiske Ansvar blev skærpet, vilde have gjort Underværker, maaske endog i den Grad, at en Revision kun havde været nødvendig paa ganske enkelte Områder.

Jeg er ganske enig med den højtærede Minister i, at det foreliggende Lovforslag maa underkastes en endog meget grundig Udvalgsbehandling. Jeg skal derfor ikke komme ind paa Enkeltheder i Almindelighed, tidligere Ordførere har jo ogsaa gennemgaaet de enkelte Bestemmelser, men nogle Bemærkninger skal jeg dog gøre til Lovforslaget.

Tilføjelsen til § 30 tror jeg ikke faar stor Betydning. Mest Vægt lægger jeg paa Ordene: saafremt Trangen skyldes, at paagældende har undladt at udfolde rimelige Bestræbelser for at skaffe sig Arbejde m. v. Dette betyder, at Folk selv skal skaffe sig Arbejde, saafremt det kan lade sig gøre, og at de sociale Kontorer ikke skal være en Slags Arbejdsanvisningskontorer. I øvrigt er der noget selvmodsigende i, at de, der ikke vil arbejde, skal arbejde, og de, der gerne vil have Arbejde, samtidig skal gaa arbejdsløse. I øvrigt har jeg intet imod

Bestemmelsen, og der kan maaske være Tilfælde, hvor den kan være gavnlig.

Jeg er meget tilfreds med Ændringen i § 53. Det er en Bestemmelse, der vil forenkle Arbejdet i Administrationen, og jeg kunde have ønsket, at der var stillet Forslag ogsaa andre Steder med samme Formaal, jeg tænker her paa Refusionsreglerne. Det vilde lette Arbejdet betydeligt, om man gik over til, at samtlige Udgifter Kommunerne imellem var Genstand for Refusion og med ensartede Refusionsbrøker. Dette, at man opretholder Bestemmelsen fra tidligere Forsørgelseslove om, at enkelte Udgifter ikke er Genstand for Refusion, synes ikke at have andet end historisk Betydning. Ogsaa inden for andre Refusionsområder — jeg tænker paa Statsrefusion og Tilskuddet fra den kommunale Udligningsfond — burde man have samme Refusionsbrøk, naturligvis hver for sig.

I § 293 foreslaas indføjet et nyt Stykke foran Stk. 1. Dette Stykke giver ikke direkte Oplysninger til Bedømmelse af, hvad Kommunerne faar at raade over i Penge til det anførte Formaal. Det, Kommunerne efter denne Paragraf faar til Raadighed, er 5 pCt. af de Beløb, der fremkommer ved at multiplicere det Antal Dage, i hvilke der inden for det paagældende Regnskabsaar oppebæres Arbejdsløshedsunderstøttelse i vedkommende Kommune, med den gennemsnitlige Invaliderente pr. Dag. Da man for at kunne foretage den Beregning skal have Oplysninger baade fra Socialministeriet og fra Arbejdsløshedsdirektøren, er det ikke muligt at foretage Beregninger for eventuelt at anstille Sammenligninger mellem det Beløb, der nu bruges, og de Beløb, der ved den nye Bestemmelse bliver til Raadighed. Jeg vil dog tro, at man maa foretage Beregningerne paa Grundlag af Materialet fra det foregaaende Aar og ikke som anført fra det paagældende Aar.

Baade med Hensyn til det, jeg har anført, og for øvrigt ogsaa angaaende Paragraffens øvrige Bestemmelser maa vi have indgaaende Oplysninger i Udvalget.

Det samme gælder med Hensyn til § 297, Stk. 1 og 2. For disse Bestemmelser Vedkommende maa der ogsaa i Udvalget gives indgaaende Oplysninger. Skal f. Eks. Grundbeløbet efter § 293 og § 297 udregnes efter Andragerens Indtægt i det foregaaende Aar, eller skal man i alle Tilfælde gaa ud fra Indkomsten i det Aar, Andragendet fremkommer, eller skal man regne med ingen Indkomst? Skal man lægge det foregaaende Aars Indkomst til Grund, vil Hjælpen i